

κεκυμμένους, ἀνεπίστους,
γιὰ τοὺς γλάρους τοὺς ἀληθίτους.

Ἄφου τώρα κειμήλιος
βλέπει οφθαλμοφανῶς
τοὺς θριμύλους τοὺς θανάτου.

Ἄφου φέρει τόσα πλοῦτη,
Περυλιῆ ἄπ' τὸ μαρτυρῆ,
κ' ἄλλα τόσα ἄπὸ τὰ δόση.

Ἄφου βγάζει, βρε κανάγα,
θησαυροὺς κ' ἄπὸ τὰ σκάγια,
κ' ἄπὸ κάθε τρακατροῦκα κ' ἄπὸ κάθε βαρελότο,
ποῦ μεγάλο κάνει κρότο.

Ἄφου βγάζει κ' ἄπ' τὰ μπάγια,
καὶ ξακλόνει σὲ βαρέλια
λιγωμένους ἄπ' τὰ γέλοια.

Ἄφου βγάζει, Περυλιέτο, κ' ἄπὸ ζῆχαρος καὶ γλίνας,
καὶ καθένος τοῦ φωνάζει: τόσα πλοῦτη ποῦ τὰ βῆρμα;
Ἄφου βγάζει, Περυλιῆ, κ' ἄπὸ μέσ' ἀπὸ τουλούμα,
καὶ θὰ τρώμε δωρεάν μόνο τὰ ραχάτ-λουκούμα.

Ἄφου σίβει καθεμιά,
Περυλιῆ, κληρονομιά,
ἀφου βγάζει κ' ἄπὸ τούτη,
ἀφου βγάζει κ' ἄπ' ἐκείνη,
ποῦ μ' αὐτὰ κ' αὐτὰ θὰ γίνη
τὸ μπάλο μας σὰν κορυσιῆ.

Ἄφου βλέπει κ' ἄπ' ἔδω κ' ἔταν βλέπει κ' ἄπ' ἐκεῖ
περισσεύματα οσώσ', θησαυροὺς μὲ τὸ σκά,
ποῦ σου λένε νὰ μὴν πῆς μέσ' στὴν Ἄμερση.

Ἄφου τώρα μ' ἄ' αὐτὰ
τοῦ Λοκροῦ τὰ νικομμένα
ξεγαλλίζουν τὰ λεπτὰ
μέλ' σ' τὰ τόσα φαμμένα.

Σὰν τὸν βλέπει ἰδρωμένο πλοῦτη νὰ βυσσοδομῆ
καὶ μ' ἐκείνη ν' ἀνταναγῆ,
σὰν τὸν βλέπει νὰ μᾶς βγάζη
κ' ἄπὸ τσίπουρα ζουμί.

Γιατὶ τότε νὰ τὸν σκάνουν;
γιατὶ τότε νὰ τὸν κύνουν
κάθε τόσο νὰ μαλλώνη;

Γιατὶ τότε νὰ γελῶν
κ' ἄ' ἰολο νὰ τὸν καλοῦν,
σαπουνόφουσκα, μπαλιόν;

Πῶς καὶ τῶρον, ποῦ οὐ νῆα μᾶς βαπτίζει κολυμβήθρα,
μᾶς τὸν λένε μουρμουρούθρα,
κ' ἴσα μ' ἕνα φουτουσκῆ
τὸν ποτίζουνε φαρμῆ;

Πῶς κ' αὐτὸν τὸν Ἀρχιμήδη,
ποῦ κορυφῆ τὸν κασίδη
γὰ τοῦ πάρη τὸ μολλί,
τὸν φορυκίζουνε πολλοί;

Πῶς κ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρα
τοῦ παραγίτημαν τῶρα;

Πῶς τῶρῶρον τόσα βέλη κατ' αὐτοῦ τοῦ φιλοπόνου
δρόντος μὲ τὸ παρακῆνο,
καὶ τὸν λένε τοῦ Βαρόνου
τοῦ Κατῆς ἀεροπλάν;

Πῶς κ' αὐτοῦ τοῦ Προμηθέως, Περυλιέτο πατριώτη,
μὲ φωνῆς καὶ παρακίλισας
τοῦ ραχίτημαν κἀπὶ γίτες,
καὶ τοῦ τῶρον τὸ σηκῶτι;

Πῶς τὰ τόσα του τὰ πλοῦτη
φαινοῦνται σ' αὐτοῦς, φαφούτη,
σὰν προβλήματα καὶ γαῖφου;

Καὶ στὸν Κανάκω 'ψηλὰ
μὲ παρῶματα πολλὰ
τὸν καρφόνουν τὸν ὄριση;

Πῶς ἀφηγῶνται ἔτσι σὰν Ἀράπικαις φουράδες;
μήπως φταίη κ' ὁ θανάσης
ἂν δὲν ἔχουμε παράδες
εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις;

Μᾶς στὴν ἀνακαραθὰ
πῶς νὰ βγῶντε θησαυροί...
τόσα μὲν ὄρεσε νὰ βῆρη,
τόσα βῆρμα, βρε παιδιὰ.

Γιατὶ σκοῦζουν κουνενέδες
τῆς Βουλῆς τῆς Μιγαλοῦς;
μήπως τάχα ναργιλέδες
δὲν ἐκάπνισε πολλοὺς,
γιὰ νὰ φῶρη, βρε βουβλί,
τὴν μὴν ἄσχη μὲ τὴν ἄλλη;

Μὴ τάχα δὲν τὸν βῆρμα καὶ κῶτον τὸ ξημέρωμα
μὲ μούτρα γιὰ σιδερωμα,
κ' ἐγὼ καθένος πέφτει στὸν ἴππο τὸν γλυκὸ
αὐτοῦ σὸν ναργιλέ του δὲν βάζει τουμπεκί;

Μήπως κ' αὐτοῦ μονάχος μὲς στῆς νυκτὸς τὰ σκότη
σὰν τὴν Σαχρὸ δὲν εἶπε πολλοὺς, πατριώτη;
Δέδωκεν ἂ σελῶνα δέδωκεν καὶ πλειάδες,
ἐγὼ δὲ μόνος ῥέβω
κ' ἔδω κ' ἐκεῖ γυροῦσε
λατταριστοῦς παράδες;

**Ἀπεκθῶντης σπειρουνάτος,
Ἐσοτόκης σκαρπινάτος.**

Φ.— Τὶ τρομερὸν ἐσπέρας
ἐκίνο τῆς Δευτέρας.

Ἄφου ἀπαθῶντης θυμωθεὶς ἀνέκραξε μὲ τόνον
πῶς ἔχουμε εἰρεία καὶ στρασιώματος καὶ μόνον,
καὶ πῶς τὰ μέτρα τὰ πολλὰ τῆς νεωτέρας δόσεως
τὰ κρίνουν δίχως τῶροναν ἐκίνο τῆς δόσεως.

Λοιπὸν τὸ τεῦχος δώστε μας, σκοῦζουν αὐτοὶ κ' ἐκίνοι,
χωρὶς τὸ τεῦχος τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη.
Ζητοῦν τὸ τεῦχος... πλὴν καθὲς ματαίως τὸ ζητεῖ...
Ζητοῦν καὶ τὴν Πεντάτευχο, δὲν ἔχεται κ' αὐτή.

Πλὴν ὁ τὰν δαῖων Ἰσοκράτης ἐξήσκησε κ' ἐβρόντα
κ' ἀράβησαν τὰ τεῦχη του μετὰ πατάγου, βλάμη,
κ' ἐκείραξε τὸν Κόντε μας μὲ τρόπο κ' ἄπὸ σπόντα
κ' εἶπε γι' αὐτὸν φῶς φανερὰ πῶς νοῦ δὲν ἔχει δράμη.

Τούτου θεωρηθέντος καὶ προσβλητικοῦ
καθ' ὅλου τοῦ ποιμνίου τοῦ Θεοτοκικοῦ,
ἔφυγαν ἐκ τῆς οἴκας οἱ Θεοτοκικοί,
μὰ τίποσαν κομμοῦρη μ' αὐτοὺς κ' οἱ Ράλλικοί,
κ' ἄλλοι, βρὲ Περικλέτο, δὲν ἔμειναν ἐκεῖ
παρὰ τῶν θεωρειῶν κομμοῦσι λαϊκοί.

Κι' ὁ Λακαθιώτης πρὸς ἡμᾶς τοὺς λαϊκοὺς ἐστράφη
κ' εἶπε πῶς σ'τὰ σφροῦνημα του τοὺς βουλευτὰς τοὺς γράφει,
κ' ὅτι πρὸς μόνον τὸν λαὸν τὸν λόγον ἀποσείνει,
κ' εἶδα ταῦτ'α τῶν βουλευτῶν νὰ γίνωνται τελαινί.

Τι προσβολὴ δευτέρα
τῆς πρώτης χειροτέρα
κλονίζει τὸν αἰθέρα.

Τότε κατένας λαϊκὸς κομπάζων ἐγαυρία
καὶ κατεβήκαμε κ' ἡμεῖς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα,
κ' ἄμ' ἔως ἐκείθ' ἄμα σ'τὰς ἔδρας τῶν πατέρων
νὰ συσκαρδοῦμε λαϊκῶς τοῦ τόπου τὸ συμφέρον,
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν βρέθηκας ἐκεῖ, βρὲ λιμαδόρο,
νὰ κινήσῃ μ' ἄλλους λαϊκοὺς καὶ σὺ τὸν βουλευφόρο.

Τοῦ Κόντε τοῦ νοήμονος καὶ τοῦ κακοφάνη
τοῦ Λακαθιάτ' ἢ προσβολὴ κ' ἀπόφασι τὸ κάνει
νὰ μὴ ξανάμνη σ'τὴ Βουλὴ καὶ νὰ μὴς βάλῃ γνώσι
ἂν ὁ τῶν δαλῶν Ὑπουργὸς παραίτησιν δὲν δώσῃ.

Φοβερὸς καὶ πάλι οὐλὸς
καὶ παρὰ ποτε μεγάλος,
κ' εἶσι σκουῖζον δλοῖνα
κὺς θανάσης μὲ τὸ πένα,
Λακαθιώτης μὲ τὸ πάλι
φρένοντι τρεβάλα μεγάλα.

Ὅλοι τρέχουν ἀνω κάτω,
βόμβος σ'τὸ Σερρασκερῆτο,
βόμβος καὶ σ'τὰ καραγιῖα,
συζητήσιαι, ἀγωνία.

Ὅχι ἦτον κ' ὁ θανάσης
μὲ τὰς πολλὰς ὄδους

ἐπεξηγεῖ τὰς φράσεις
τῶν προσβολῶν ἐκείνας.

Κι' αὐτὸς τοῦ ναργίλου τοῦ πετῆ τοῦ τουμπεκί,
καὶ δυσφοροῦν πολλοὶ καί,
καὶ δυσφοροῦν ὀλίγοι,
καὶ μένου' σ'τοὺς στρατώνας ἐν ἐπιφυλακῇ.

Ὁ Κυριακούλης σοβαρὸς χωρὶς μιλιὰ σ'τὸ στόμα
τραβᾷ γιὰ τὸ Παλάτι,
κ' ὁ μονοκόμματος Ἀρκὰς πηγαίνει μὲ τὸν Ρώμα
σ'τὸ σπίτι τοῦ Κορφαῖτη.

Τὸν λὲν ἀστέρα τῆς Βουλῆς, σωτήρα σ'τοὺς σωτήρας,
πῶς ἢ Βουλὴ χωρὶς αὐτὸν τίποτα δὲν σημαίνει,
ἀλλ' ὅμως μονοκόμματος κ' ὁ Κόντες τῆς Κερκίρας
σ'τὴν πρώτη τὴν ἀπόφασι καὶ πάλιν ἐπιμένει.

Ἄστα τοῦτα τὰ γεγινάτα
κ' εἶλα φίλα μὸς σ'τὰ μάτια
εἶλα σ'τὴ Βουλὴ σὰν πρῶτα
νὰ περὶς ζῆσι καὶ κότα.

Ὅμως δια πᾶν τοῦ κάκου...
δὲν ἀκούει τίποτα, τζόγια
μῆτε Κόντε Ρώμα λόγια,
μῆτε Τριανταφυλλέκου.

Ἄλλ' ὅταν ἴδων κ' αὐτοὶ πῶς τίποτα δὲν κάνουν
καὶ λόγια μόνον χάνουν,
σ'τοῦ Κυριακούλη γύρισαν νὰ ποῦν τὰ γεγονότα,
καὶ τσαὶ τοὺς ἐβγάλανε μὲ μπόλιμα τισκότα.

Σιγῇ τὸ Βουλευτήριον, μῆτε κτυπᾷ κουδοῦν...
τοῦ Θεοτόκη κρῆγλος ζυγὸν δὲν υποφέρει,
κ' ὁ Ράλλης μονοκόμματος τεντῖνε τὸ ρουδοῦν
σὰν τὸ καθαρίο τῆλογο νὰ μυρισθῇ τάγερι.

Πηγαίνουν στὸν Κορφήτη
καὶ μερικὸι σπαδάτοι.

Τὴν τὰκ, κοπιᾶστε μέσα... Κόντε, κλημεροῦδι...
τί θέλετ' ἔδω πέρα;... νὰ ψάλλωμε τραγουδιᾶ...

Ίπστε λοιπὸν ν' ἀκούσω... τὸν Ὑπουργὸ σιχάρα,
παραίτα τὸ γεννάτι καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
ἔλα' στὸ Παρλαμέντο κι' ὁ Λακαθιῶτης τὴρα
θὰ πῆ γὰρ οὐ πῶς ἔχεις καὶ παραίτησι τοῦ.

Μὴ τοὺς λόγους μας αὐτοὺς ἐπιμόνας ἀποκρούσῃς,
καὶ νοήμονα ποῦδ'
οὐ γομῶναι κι' ἡ Βουλῆ,
τὸ νοήμον τὸ κοινὸν κι' ἡ φροσύνη τῆς πρωτεύουσῃς.

"Ὁχ, τοῦ λέν οἱ φίλοι,
ποῦχουν καθυμ' στὰ χεῖλην,
μὴν πῆς' στὸ Παρλαμέντο
ἂν δὲν παραιτηθῆ,
κι' ἔς τριῆζι — σικραμέντο —
σπυροῦν καὶ σπαδί.

"Ἄν πῆς καὶ κάλι' στὴ Βουλῆ δὲν θάσαι' στὰ σωστά σου,
καὶ μογοκόμματος καὶ συ' στήν πρώτη γνώμη στάσου.
Κι' ὁ Κόντες μονοκόμματος λαλεῖ πρὸς τοὺς φιλάτους
καὶ τοὺς ἀτέγκτους φίλους τοῦ καὶ τοὺς μονοκομμάτους.

**Τὸ γεννάτι
τοῦ Κορφήτη.**

Φίλοι μου μονοκομμάτου,
ποῦ τόσο μ' ἐνθυμῶντε,
κι' ἐν πνεύματι καὶ στόματι
κοιμένα με νομῶντε,

νὰ ξαναπαῶ' στὴ Βουλῆ δὲν ἔρχεται, δὲν στέκει...
τέλειωσαν τὸ ψέμμα, κοιμένο τὸ γελᾶ.

Κι' ἂν μοῦ' μιλήσουν, τῶραγίς μου, καὶ μέσ' ἀπ' τὸ Παλάτι
γιαμὰ θὰ μείνω στάσου στὸ πρῶτο μου γεννάτι.
Τέλειωσα... τὴν ἀπόφασιν τὴν πῆρα ποῦ τὴν πῆρα,
καὶ δὲν ἀκούω τίποτα... θὰ δεῖξω γαρικτήρα.

'Ἀμὰν, ποῦ λένε κι' Ὑπουργοί,
καὶ ὅσοι τόκο' στὴν ὀργῆ,
ἐκαίνοι δμως ἀπαντᾶ' γὰρ μένα πέρα βρέχει
κι' ἄμὰν ζαμὰν δὲν ἔχει.

Δὲν πείθομαι σὲ κανενὸς τὰ λόγια καὶ τὰ γέλια,
ὀρατικῶς ἀποχωρῶ κι' ὄφινω τὸ κοπεδί,
θὰ ξαναπαῶ' στοὺς Κορφοὺς νὰ ξανακάνω λαδίγ
ὡς δού' στὸ Ρωμαῖκο νὰ γίνωσι δια λαδί.

'Ὑπουργικὰ Συμβούλια, κατὰ κάλυμπος, συντέλεια,
παρακαλοῦν τὸν Βασιλεῖ γὰρ νὰ τὰ συμβιβῶσῃ,
κι' ἔκεινος κἀκεῖ κι' ἔρχεται μέσ' ἀπὸ τὴν Δεκέλεια,
κι' ἔγω πηγαῖνω γὰρ παρὰ νῆλθῃ νὰ μᾶς διαβάσῃ.

Οὐχ ἦτον, Περιπέτο μου, τὸ σκάφος κἀκεῖ νῆριτα
ἐν μέσῳ τῶσις κρῖσις καὶ κλιθάσις δεινοῖ,
κι' ὁ Θεοτόκης μὲ καλὰ μανθῶσις μαργαρίτα
καὶ τῆν ἄωτοσις μοναχῶ' ἔχω δὲν ἔχω τοῦ.

"Ὅταν ἀκούεις ἔραφνα νὰ τοῦ' μιλή' μὲ γλῶσσα:
ἂν πῆς ἀμέσως' στὴ Βουλῆ θὰ τῆς τετρακόσα.

Καιροὺς βύλεγς μπουνατά,
μεγάλῃς ἱστορίας,
καὶ διαδίδονται πολλὰ
περὶ δικτατορίας.

"Ὅμως ἐγὼ, ποῦ δέρωμαι σὲ κάθε μας προπάορα,
φρονάσω, Περιπέτο μου, σὲ κάθε συμπολιτῆ
πῶς ἔνα βλέπω σήμερα σατράπην καὶ δικτάτορα,
τὸ πνεῦμα τοῦ προπάτορος Ζωρῆς Ἀρομοκαίτη.

Σηκῶναι δὲ καὶ τὸ δεξιὸν καὶ τὸ ἄριστερον μου χεῖρι
κι' ἔπιπυροῦμαι ἡντιθέτως
εἰς ἓνα κρῖσιμον καρῖον
γὰρ πρυτανεῦσ' ἢ φρόνησις κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Καὶ τοῦ Στρατοῦ τὸν Σύνδεσμον ἐνθουσιῶδῃς ψάλλω,
ὅπου διέρχεται πολλὰς ἀνάσθας καὶ τριβόλους,
κι' ἂν λείψῃ σήμερα κι' αὐτὸς, δὲν μένει τίποτ' ἄλλο,
παρὰ νὰ διαλύσωμεν στρατεύματα καὶ στόλους,
καὶ γὰρ τῆς βρομῆσις τῆς κοιλῆς νὰ ζῶμε καὶ τὰ βρομάτια
καὶ νᾶναι γὰρ καμῶσι μας μονιτέσις καὶ μονιτεροῦμάτια.

**Κι' ὁ Περιπέτος ὁ νοῦδος
ψάλλει τὴν μὴνιν εὐφραδέως.**

Τὴν μὴνιν αἰεῖς, Θεά Κορφήτη — Λακαθιῶτη,
ποῦ τὴν δουλειὰ σταμάτησες τῆς ἐθνικῆς γαλιάνδρας,
καὶ τὸ κορεβέλο' γέννησες τοῦ κάθε πατριώτη,
καὶ τῶν κομμάτων ἔδειξες μονοκομμάτους ἄνδρας.

Τὴν μὴνιν αἰεῖς, Θεά καλλιπέλαδου στόματος,
ποῦ τόσαις μέραις ἔκαυε τὸ βῆμα νὰ σιγήσῃ,
γιατὶ κανένος ἀνεγχετο, κανένος μονοκομμάτους
δὲν θέλει κῆπος γὰρ κερφθῆ καὶ κῆπος νὰ λυγίσῃ.

Αὐτὴν τὴν μὴνιν αἰεῖς, Θεά μου κοροκουσοῦρα,
ὅπου' στίγες Ψαροκίστενας ἔσοκαί τὴν καμποῦρα,
ποῦ τόσαις μέραις βλάπῃσι' στὰ πόδια νὰ μᾶς λᾶσῃ,
ποῦ πέντε μέραις πέρασαν κι' ἀκόμα νὰ τελειώσῃ.

Τὴν μὴνιν αἰεῖς, Θεά ποῦ τῶν Μουσῶν ἀνάσσεις,
τὴν μὴνιν τὴν τρομακτικῆν, ποῦ κρόμας κι' ἔμνα,
ποῦ τὸ μαρκούτσι' πέτασε κι' ὁ κερφὸς Θανάσις
καὶ νέο νομοσχέδια δὲν ἔκῶνῶσι κανένα.

Τὴν μὴνιν αἰεῖς, Θεά Κορφήτη — Λακαθιῶτη,
ποῦ τόσο πείσμα γέννησες κι' ἄλο θυμῶς ἀφῶνεις,
κι' ὁ χρυσομᾶλλῃς Ἀχιλλεὺς, ὁ Πάλλης δηλοῦσι,
πολλὰ κι' αὐτὸς κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μεριμῶνεις.

Τὴν μὴνιν αἰεῖς, Θεά, μὲ θλιβερὸν τραγοῦδι,
ποῦ τόσο διαδίδονται σὺς καπερῆδες ὄρηματα,
καὶ λένε πῶς δικτάτορα θὰ φέρωσι τὸν Σκουλοῦδη
μῆκος μᾶς κἀνθ' δάνειον ἀπὸ δικά του χρήματα.

Κλᾶθι μου, ἀργυροτόπος, ὁ αὐτὸς τὰς παρῆσις,
ὁς Χρῆστιν ἀμφιβέβητας, Τενέδοιο τ' ἀνάσσεις.
Κλᾶθι μου, ἀργυροτόπος, ποῦ λαίμητις φωτοβόλος
ἐκεῖ' στὴν Ἀκαθῆμιαν ἔωθ καὶ σφῆρις δίος,
ποῦ μᾶρος εἰς τὴν γλαυκῶπιδα γυμνὰ προτινεῖς μέλη,
κι' ἀνάδειξες νοήμονας κι' ἔμῃς καὶ τοὺς ἐν τέλει.